

Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora i izaslanika predsjednika HS-a akademika Željka Reintera na euharistijskom slavlju u Zavjetnoj kapeli Hrvatskoga sabora u prošteništu Predragocjene Krvi Kristove u prigodi svečanosti "Dani ludbreške Svete Nedjelje"

Ludbreg, 2. rujna 2018.

Preuzvišeni oci biskupi, poštovani kolege zastupnici, cijenjeni gospodine župane i gradonačelnice, dragi domaćini i hodočasnici,

osobita mi je čast i zadovoljstvo što sam danas ovdje s vama i što vas mogu pozdraviti u ime Hrvatskoga sabora - pokrovitelja Dana Svete Nedjelje u Ludbregu, kao i u svoje osobno ime.

Svetište Predragocjene Krvi Kristove nezaobilazno je mjesto molitve, otkupljenja i promišljanja vjernika, posebno osnaženo autoritetom Svete stolice. Ludbreg je i mjesto najčvršće veze između dviju institucija – Crkve i Hrvatskog sabora. I Crkva i Sabor vjekovima su brinuli o interesima hrvatskog naroda te ga u najboljoj vjeri zastupali i pokušavali štititi od raznih nedaća. Treba reći da su vjera - duboko ukorijenjena u narodu i pobožnost bile neke od temeljnih vrijednosti koje su tijekom stoljeća očuvale hrvatski narod i bitno odredile njegov nacionalni identitet.

Prisjetimo se da je sve započelo godine 1411. dok je svećenik koji je slavio svetu Misu posumnjao u istinitost kako on nakon pretvorbe u rukama drži pravo Tijelo Isusovo, a u kaležu pravu Krv Isusovu. Dospjevši do dijela svete Mise gdje se Sveta Hostija lomi u tri dijela, svećenik je opazio da se u kaležu nalazi prava svježa krv koja se od tada čuva kao relikvija.

Spomenimo i davnu 1739. godinu kada se Hrvatski sabor zavjetovao da će ovdje izgraditi kapelu kako bi odvratio pošast kuge koja je harala dijelovima Hrvatske. Punih dvjesto godina kasnije, na pragu strahota drugoga svjetskoga rata, na ovaj je zavjet podsjetio blaženi Alojzije Stepinac riječima: „Kroz stoljeća su sudbinom hrvatskog naroda odlučivali hrvatski sabori. U djelovanju hrvatskih sabora dolazila je uvijek do izražaja duša hrvatskog naroda, koja je duboko katolička. Neka nam lebdi pred očima, da je Bog po tom zavjetu Hrvatskog sabora prije dvjesto godina odvratio jedno strahovito zlo, kugu, od hrvatskog naroda. Izvršenjem zavjeta pobudit ćemo milosrđe Božje, da čuje i usliši naše vapaje, kad s Crkvom danas toplije nego ikada molimo: 'Od kuge, gladi i rata oslobodi nas, Gospodine!'“

Kamen temeljac Svetišta postavljen je tek 1994. godine, u neovisnoj i samostalnoj Hrvatskoj, kada je hrvatski narod konačno bio svoj na svome. U ostvarenju oba vjekovna sna hrvatskog naroda ključnu su ulogu imali uz hrvatske branitelje i prvog predsjednika Dr Franje Tuđmana upravo Crkva i Hrvatski sabor.

Prije dva mjeseca Sveti Otac papa Franjo je rekao: „Bog je izabrao znak krvi zato što nijedan drugi znak nije toliko rječit kako bi očitovao vrhovnu ljubav života darovanog za druge. To se darivanje ponavlja u svakom euharistijskom slavlju, u kojem se s Tijelom Kristovim uprisutnjuje Predragocjena Krv, krv novoga i vječnoga saveza koja se prolijeva za sve na otpuštenje grijeha“ (Mt 26,27). Sveti Otac rekao je također: „Nitko ne može živjeti bez ljubavi“ a to je samo nadopuna onoga što je rekao Isus: „Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge...“(Ivan 13,34).

Zašto je ljubav jednih prema drugima, pa i prema onima s kojima se ne slažemo, posebno važna u Hrvatskoj danas? Upravo zato što smo okruženi stvaranjem ozračja beznadnosti, besperspektivnosti, osjećaja da živimo u crnilu iz kojeg nema izlaza, da je lošije no ikada, da nema nade, da su sve naše tradicionalne vrijednosti ili nestale ili da su nevažne. Sve je manje govora ljubavi a sve više govora mržnje, prikrivenog ili čak i otvorenog. U javnom prostoru upravo takvi stavovi daju ton svemu, serviraju nam se samo negativnosti kao da se ništa pozitivnog ne događa, kao da nemamo nikakva dostignuća ni u znanosti, ni umjetnosti, kulturi, gospodarstvu niti bilo čemu drugome – jedino u športu ne mogu zanijekati uspjehe ali i tu često pokušavaju istaknuti neke mrlje. A zapitajmo se: je li to doista istina i je li baš sve tako? Jasno da nije!

Naravno da bi moglo i moralo biti bolje ali to dobrim dijelom ovisi i o svima nama – hoćemo li podleći negativnim dojmovima koji nam se nameću, hoćemo li pristati na crnilo i beznađe i dići ruke neprestano žaleći se i kritizirajući sve i svašta ili ćemo se tome oduprijeti marljivim radom i čuvanjem naših tradicionalnih vrijednosti, obitelji, čovjekoljubljem, rodoljubljem i bogoljubljem te ohrabreni onim „Ne bojte se“ (Matej 28, 20) truditi se, nastojati i nadati se boljemu. Jer najgore je kad Vam oduzmu nadu, a mnogi nam to danas pokušavaju učiniti. Ne dozvolimo im to! Parafrazirati ću Svetog Oca papu Franju „Nada održava život uspravnim, štiti ga i jača. No kao i svako dobro u svijetu i nada ima svoje neprijatelje. Jedan od njih je praznina duše. To iskušenje dolazi dok smo zauzeti svojim redovnim zadacima i poslom: dani postaju monotoni i dosadni, nijedna se vrijednost ne čini dostojna napora“.

Radom, nadom u bolje sutra i ljubavlju pobijedit ćemo i one koji sve samo kritiziraju a ne nude nikakva rješenja ili su rješenja koja nude potpuno nerealna i

neostvariva. Takvih demagoga i populista ima na žalost sve više i mnogi podliježu njihovim riječima koje nerijetko zamamno zvuče. Kao što je rekao Sv. Jose Maria Escriva: „Nije teško kritizirati i rušiti. - Graditi! To je posao koji zahtjeva majstora.“ Rekao je također “Ljubi i čini milosrđe, bezgranično i bez diskriminacije. Odbacite oholost, budite suosjećajni, budite milostivi, uzajamno se pomažite molitvom i iskrenim prijateljstvom. Bit ćeš dobar jedino ako ćeš znati vidjeti dobro u drugima i njihove krjeposti. Zato, ako moraš druge ispravljati, čini to s ljubavlju, u pogodnom trenutku, a da ne ponizuješ, spreman naučiti i pospješiti sebe sama u onome u čemu ispravljaš druge.“

Neka se svatko od nas iskreno zapita: ponašamo li se doista tako? Ako ne, počnimo to već danas činiti u svom svakodnevnom životu i radu jer kao što je prije tri mjeseca u jednoj prigodi istaknuo Sveti Otac papa Franjo „Krist od nas ne traži velike govore o ljubavi, nego da činimo malene, konkretne geste u svojoj svakodnevici“. Time ćemo najbolje pokazati svoju ljubav prema bližnjima, prema svojoj obitelji i prijateljima, prema svojoj domovini, prema svima onima koju su za nju i našu slobodu dali svoju dragocjenu krv i život.

Neka nam stoga ovo današnje slavlje bude poticaj da zajednički, u ljubavi, dijalogu i toleranciji te uzajamnom razumijevanju, tražimo rješenja za prevladavanje sadašnjih teškoća. Neka nam svima na prvom mjestu bude ono što najviše muči većinu hrvatskih građana – socijalna sigurnost i sigurna budućnost naše djece i naših unuka ali i izlazak iz vrijednosne krize u kojoj se nalazimo a koja je obilježena relativizacijom svega.

Moje želje i molitve s ovog svetog mjesta upućujem za zajednički angažman Hrvatskog sabora i Crkve na obnovi toliko potrebnog zajedništva hrvatskih građana, posebno kroz obnovu duha ljubavi, suosjećanja i konkretnim djelima iskazane solidarnosti sa svima, a osobito onim najpotrebitijima u hrvatskom društvu. U dubokoj i iskrenoj vjeri da imamo snage za prevladavanje vlastitih slabosti i razlika

čuvao Vas sve dragi Bog i čuvao nam jedinu i vječnu Hrvatsku.